

Opzij, juli/augustus 2002

Het dierbaarste dat ik verloor	SERIE
--------------------------------	--------------

'Het gemis van mijn vaderland is een sluipende pijn'

et ergste wat ik ben kwijtgeraakt, is heel groot en allesomvattend. Dat is mijn land: Iran. Mijn heimat. Als je niet in je land kunt zijn, verlies je een groot deel van je leven. Ik mis het thuisgevoel en de geborgenheid, ook al ben ik al twintig jaar in Nederland. Ik mis nog altijd mijn bekende omgeving. Vooral de vanzelfsprekende banden die je met familie en vrienden hebt, ben ik kwijt. Die natuurlijke verbanden tussen mensen zijn zo elementair.

Als je regelmatig contact hebt met je ouders is het moeilijk voor te stellen hoe het is om die banden te missen. Ik heb bijvoorbeeld niet kunnen meemaken hoe mijn ouders langzaam oud zijn geworden. Natuurlijk, ze leven en we hebben contact, maar dat proces van

Farah Karimi
(41)
Tweede-Kamerlid
GroenLinks

ouder worden heb ik gemist. Er zijn inmiddels kinderen geboren die ik nooit heb ontmoet. Ik mis de kleuren, de geuren, de kleine dingetjes die niet uit te leggen zijn. Feesten die hier nooit gevierd kunnen worden zoals ze daar worden gevierd.

Dit gemis is een voortdurend aanwezige stille pijn. Het is een pijn die ik niet vaak laat zien, maar die sluipend en eenzaam is. Het komt ook niet doordat het hier niet leuk is, want ik heb het hier goed. Juist omdat het zo goed met me gaat, vind ik het erg dat ik dit niet met mijn familie en vrienden in Iran

kan delen. Op de goede momenten, zoals mijn beëdiging in de Tweede Kamer, mis ik mijn vertrouwden het meest. Dan mis ik Iran.'

<< *Alexandra Christiaans*